

Woodi Wiljo en Demba zijn inmiddels in Afrika. In deze maanden zijn ze aan het werk bij de projecten in Senegal en Mauritanië. Hieronder kunt u de nieuwste nieuwsbrief lezen:

Afrika geeft altijd problemen met de autoriteiten, dat weten we.

Maar in Nederland, een goed geregeld en perfect georganiseerd landje, kom je die problemen nauwelijks tegen. Dachten wij.

Wij hebben goederen mee waarvoor wij een uitvoervergunning nodig hebben. De douanepost waar wij de goederen moeten laten keuren is echter achter de paspoort- en bagagecontrole voor internationale vluchten, en om met onze goederen door die controle te komen hebben we een uitvoervergunning nodig. Een beetje vreemd toch?

Natuurlijk lukt het ons niet door de controle te komen met deze goederen.

Fouilleren, vrouwtje erbij, weer fouilleren, mannetje erbij. Aankooppapieren overhandigen, papieren waarin staat dat wij bij de douanepost achter de controle moeten zijn om de vergunning te halen, heeft de douanepost voor de controle niet overhandigd. Was niet nodig zo vertelde men ons, een telefoontje is genoeg.

Dachten zij.

Na veel over en weer gepraat kunnen wij door naar de douanepost, de klok loopt en wij rennen. Met een verslag van de discussie zal ik u niet vermoeien. Met het formulier met stempel en handtekeningen rennen wij terug naar de internationale controle om via hen naar de gate naar Madrid te kunnen. Weer een aanhouding en door dezelfde mensen. Tassen door de controle, in de ene de goederen, in de

andere de papieren. Ik word direct apart gezet met mijn voeten op twee schoenafdrukken geverfd op de vloer. Nee, niet bewegen de voeten op de afdrukken houden. Fouilleren, en dan, waar is de vergunning? Ik wijs naar de controleband, en zeg in die tas daar. Ik wil hem pakken maar dat mag niet, ik vraag hen hem voor mij te pakken, maar dat mogen zij niet. De tijd loopt niet meer die rent. Maar dat maakt geen indruk. Het protocol voorziet niet in dergelijke omstandigheden. Een chef erbij halen opper ik. Goed idee maar kost tijd. De chef gaat bellen, ja het klopt. De vergunning is afgegeven. Maar mevrouw kan hem niet laten zien, is zijn antwoord. 'Dat kan ik wel', zeg ik nu bozig. 'Als iemand die tas voor mij kan pakken, dan is er geen enkel probleem'. Demba brengt de oplossing, hij pakt de tas van de band en geeft die aan mij. 'Is die tas van u meneer?' 'Ja, die is van mij.' De man kijkt bedenkelijk, maar ziet ook geen andere oplossing. Ik overhandig hem het papier, hij vouwt het open, vouwt het weer dicht en geeft het aan mij terug. We kunnen gaan, en halen op het nippertje het vliegtuig.

Het kost ons veel moeite om een visum voor langere tijd te krijgen voor Mauritanië. De onrust in ons land is hiervan de oorzaak. Rellen, opstandjes, demonstraties en knokpartijen wisselen elkaar af.

Maar wij hebben een ticket tot Dakar, het rustige en evenwichtige Senegal. Dachten wij.

Na aankomst na een turbulente vlucht, staat er een lange rij wachtenden bij de paspoortcontrole. Al schuifelend in de rij vul ik de landingsformulieren in, niet alleen die van mij en Demba, maar ook van verschillende Afrikanen die het Frans en Engels niet machtig zijn of niet kunnen lezen of schrijven. Er is een speciale ambtenaar aangesteld voor dit doel maar die moet je betalen. Dit is goedkoper en gezelliger, en de rij schuift tijdens het werk op.

Buiten de luchthaven lijkt het wel oorlog, we passeren in brand gestoken busjes, auto's en autobanden, opgebroken straatdelen en hoopjes glas op de weg. De taxichauffeur neemt steeds een andere route, voor de veiligheid, 1000 fr.cefa extra, mompelt hij naar de achterbank.

Ingeklemd tussen alle bagage, vier mannen achterin en de kofferbak open vrees ik het ergste als we langs groepen schreeuwende jongens komen. Wat is er aan de hand, stel ik de vraag die al sinds de aankomst mij op de lippen brandt. 'Een uit de hand gelopen voetbalwedstrijd, Gambia - Senegal en verloren. Oh ik knik begrijpend. Sport verloedert zeg ik in mijn eigen taal. De chauffeur grinnikt, lacht en zwaait naar iedereen maar probeert toch zijn auto buiten de gevechtlijn te houden.

Uren later komen we veilig thuis.

Ons werk kan beginnen.